

En ny opblomstring for kvindebevægelsen

Indhold:

1. Situationen i dag

1.1. Nyliberalismen

1.2. Det yderste højres fremgang, religiøs fundamentalisme, autoritære tendenser og anti-”kønsideologi”

1.3. Klimakatastrofe

1.4. Massiv migration

1.5 krise indenfor reproduktionen

2. Hvilke faktorer har udløst opblomstringen?

2.1 Forbedringer opnået i tidligere feministiske bølger

2.2. Feminisering af arbejdet

Og de har adgang til dårligere jobs!

”Feminiseringen” af arbejdet angår alle arbejdere

Nyliberal globalisering har grundlæggende ændret den økonomiske og arbejdsmæssige struktur

2.3 Stigningen i kønsbaseret vold

2.4. Kvinders voksende rolle i samfundet og i de sociale bevægelser

2.5 Forløberne for den ny bølge

2.6. Borgerlig og reformistisk feminisme må overvindes

3. Hvad er kendetegnene for bevægelsen?

3.1 Geografisk udbredelse (Stærkest i Latinamerika, og Vesteuropa. Specielt for Nordamerika – mobiliseringer mod Trump. For Polen – strejker for abortrettigheder, men ellers svag i Østeuropa, den Arabiske region, Afrika, Asien).

3.2. Nye generationer

3.3. Nye spørgsmål

3.4 Nye kampmetoder – feministisk strejke

3.5. Nye teoretiske forståelser (teori om social reproduktion, økofeminisme)

4. Hvad er bevægelsen strategiske betydning?

4.1 Ledende i hele klassens modstand, mod Trump i USA, mod Bolsonaro i Brasilien. Samt lærerstrejker i USA og processer i Algeriet og Sudan

4.2. Skal vi genoverveje vores strategiske forståelse af den rolle kvindebevægelsen spiller?

5. Vores orientering og opgaver i bevægelsen

5.1 Krav der giver svar på de mest undertrykte og udbyttedes behov, samtidig med at de forener a) den bredeste kvindemodstand mod højrefløjen med b) feminisme for de 99 procent (kvindestrejker osv.) og c) revolutionære

5.2 Selvorganiseret masseaktion

5.3 Vigtigheden af international koordinering

5.4 Forbindelsen til andre sociale bevægelser

6. Vores interne opgaver

Indhold

1. Situationen i dag

Teksten fra vores 17. Verdenskongres understregede det udbredte geopolitiske kaos og krise, der eksisterer i dag. Denne krise får især betydning for kvinder og har skabt et altomfattende tilbageslag for det, der er blevet kaldt "den længste revolution". Den revolution, der i løbet af det sidste århundrede førte til, at kvinder opnåede flere rettigheder.

Modsætningen mellem på den ene side (unge) kvinders ønsker om et liv, der er værd at leve, og på den anden side forværringen af deres aktuelle situation, er en underliggende årsag til den nye opblomstring af kvindemobiliseringer. Den forklarer bredden i de aktionsplatforme, der hele tiden opstår, og udviklingen af den feministiske kvindestrejke som en aktionsmåde, der symboliserer afvisningen af systemet i sin helhed.

1.1. Nyliberalismen

Kapitalistisk globalisering, finansialisering og den voksende internationalisering af produktionen har indsnævret regeringers mulighed for at gennemføre økonomiske politikker til fordel for de herskende klassers samlede interesser. Imperialistiske lande forsøger stadig at sikre sig fordelagtige betingelser for kapitalakkumulation, men den globale kapital opererer mere uafhængigt end før. Finanskriserne i 1997 og

2007-2008 afslørede de iboende modsætninger i den kapitalistiske globalisering med store konsekvenser, politisk, socialt og strukturelt – herunder en eksplosiv stigning i gælden.

Arbejdsløshed, under- og midlertidig beskæftigelse og en voldsom reduktion i grundlæggende offentlig service (boliger, uddannelse, velfærd mm.) sammen med krisen i landbruget, har haft en massiv indflydelse på muligheden for at overleve for millioner af mennesker.

Alt dette får især betydning for kvinder inden for både betalt og ubetalt arbejde. Flere kvinder er i midlertidig beskæftigelse, arbejder indenfor den uregulerede sektor eller inden for områder, hvor arbejdsløsheden er vokset. Nedsikringer inden for det offentlige øger mængden af husarbejde, som er nødvendigt for at opretholde hjemmene, og hvoraf en uforholdsmæssig stor del udføres af kvinder.

1.2. Det yderste højres fremgang, religiøs fundamentalisme, autoritære tendenser og anti-”kønsideologi”.

Fremgangen for det yderste højre, for autoritære og religiøse fundamentalistiske strømninger (der selvom de ofte har forbindelse ikke altid er identiske), har specifikke og forfærdelige konsekvenser for kvinder.

Fornyelsen af det yderligtgående højre styrker et reaktionært pres, hvis mål er at underminere kvinders og LGBTIQ-personers rettigheder, f.eks. gennem abort- og familielovgivning og ved at sætte gang i heksejagter mod LGBTIQ-personer. De angriber især kvinder, der både er ramt af racisme og sexismen. I mange vestlige lande bruger de islamofobisk propaganda, især mod muslimske kvinder. Verbale og fysiske angreb på kvinder, der bruger slør, er stigende.

Mens nogle bevægelser tydeligt angriber kvinder og LGBTIQ-personer, og ofte fremstiller homoseksualitet og LGBTIQ-rettigheder som imperialistiske eksportvarer, bruger andre homonationalisme og femonationalisme. Under foregivelse af at forsvare kvinder og LGBTIQ angriber de grupper såsom migranter eller muslimer, beskylder dem for voldtægt eller påstår, at islam er imod homoseksualitet. Et resultat er, at der inden for det yderste højre kan opstå spændinger mellem dem, der ønsker at appellere til sexismen og heterosexismen blandt deres støtter og dem, der ønsker at bruge kvinders og LGBTIQ's rettigheder som et redskab for islamofobi og indvandrerfjendtlige holdninger. Imidlertid styrker disse strømninger i realiteten hinanden.

Disse politikker betyder, at kvinders liv og kroppe underlægges undertrykkende magtforhold. Religiøs lovgivning bygger i høj grad på familien som den grundlæggende enhed og på stereotype kønsroller, hvilket alt sammen er til fare for kvinders liv.

Andre strømninger inden for det yderste højre udvikler sig som religiøs fundamentalisme inden for alle de ”store” religioner (eller ”nationalreligiøs” fundamentalisme – som det zionistiske yderste højre). De har indflydelse på så vigtige regeringer som dem i USA og Brasilien og spiller en central rolle i nogle østeuropæiske lande. Hvad enten det er som evangeliske eller romersk katolicisme spreder ekstremistiske kristne strømninger ødelæggelse i Latinamerika og Afrika med dybt reaktionære politikker over for kvinder – især på spørgsmålet om abort og kvinders ret til at vælge - og overfor LGBTIQ med en anti-køns ideologi, der forsøger at opruste traditionelle mandlige og kvindelige roller og angriber LGB’ og især transpersoners rettigheder. Den muslimske verden har ikke monopol; men den har en særlig international dimension med ”grænseoverskridende” bevægelser som Islamisk Stat og Taliban. Disse teofascistiske bevægelser bruger systematisk seksuel vold mod kvinder og mindreårige i de territorier, de kontrollerer, oftest i form af voldtægt og sexslaveri. De bruger dette til at rekruttere medlemmer og kæmpe mod andre grupper.

Neoliberal konservatisme, der sigter mod at styrke den patriarkalske familie, har dramatisk øget volden mod kvinder. Udoover straffrihed for gerningsmændene, skaber nedsikringer i materiel hjælp til dem, der oplever volden, et socialt miljø, der opmuntrer mænds vold mod kvinder.

1.3. Klimakatastrofe

Den klimakatastrofe, man taler om som fremtid, er allerede virkelighed mange steder på kloden.

Oprindelige folk, bønder og unge står i spidsen for miljøkampe og kvinder spiller en ledende rolle i disse tre grupper. Dette er - som ikke-essentialistiske økofeminister har påvist, - et resultat af den specifikke undertrykkelse, kvinder er udsat for – ikke deres biologiske køn. Patriarkatet påtvinger kvinder en social funktion direkte forbundet med "omsorg", og gør dem mere udsatte for miljøproblemer.

Kvinder producerer 80 procent af basisfødevarerne i landene i Syd. Det er derfor dem, der er direkte konfronteret med klimaforandringernes og agrobusiness' ødelæggelser. Ligeledes er det dem, der er ansvarlige for de fleste opgaver med børnepasning, husarbejde og uddannelse i samfundet, og således bliver de direkte konfronteret med følgerne af miljøødelæggelser og forgiftninger for sundheden. Selvorganisering af ofre for klima-kaos og forsvar for dem er en del af klimakampen. Kvinder i deres lokalsamfund er kernen i disse mobiliseringer.

1.4. Massiv migration

Der er betydelige migrationsstrømme: 250 millioner internationale migranter, 750 millioner interne migranter (internt fordrevne), ofte på grund af strukturelle økonomiske forandringer og med markante forskelle regionalt. Der er også permanent fordrevne på grund af krig og nu også klimaforandringer. To tredjedele af verdens migranter er mellem lande med sammenlignelig udviklingsgrad.

Kvindes migration under krisen uddyber og øger undertrykkelsen og får betydning for udbytningen af kvinder. Situationen betyder ekstrem forarmelse og tab af rettigheder. Kvinder migrerer for at søge efter bedre leveforhold for dem selv og deres familier, på grund af politisk forfølgelse eller på grund af krig. I denne situation står kvinder overfor kønsdiskrimination, racisme og udbytning. Kvinder lider også under "nye" former for arbejde, der praktisk talt kan sammenlignes med slaveri: indespærring, prostitution og trafficking.

De industrialiserede lande kunne let tage godt imod migranter, men i stedet bliver migranterne ofte mål for fremmedfjendske kampagner, der beskriver migranterne som fjender. Dette har særlig alvorlige følger for kvinder, da undertrykkende love ofte bliver brugt til at splitte familier.

1.5 Krise indenfor reproduktionen

Kapitalismen har altid været nødt til at sikre reproduktionen af arbejdskraft, da den ikke har kunnet eksistere uden. Reproduktion af arbejdskraft er en integreret del af kapitalens værdiskabelsescyklus.

Den patriarkalske kapitalistiske familieform, forstærket af at forestillingen om "manden som forsørger", smider ansvaret for opgaverne med reproduktion i familien over på kvinderne, og har gjort det muligt for kapitalismen at sikre reproduktionen med mindst mulige omkostninger for sig selv.

Dette har været en ujævn proces. Ikke bare fordi fremvæksten af kapitalismen har været ujævn, så vi i dag ser den fortsatte eksistens af før-kapitalistiske levn i nogle dele af verden, men også fordi forskellige mønstre udviklede sig i forskellige situationer af både økonomiske og politiske grunde.

Da kapitalismen havde behov for, at det store flertal af kvinder blev en del af arbejdsstyrken – især i efterkrigsboomet i de avancerede kapitalistiske lande – var den tvunget til på forskellig måde - afhængig af styrkeforholdene og den præcise natur af den lokale økonomi - at sørge for nogle offentlige serviceydelser: uddannelse, sundhedssystemer, boliger, børnepasning osv. Dette arbejde, der blev anset for kvindearbejde, fordi det svarede til kvinders rolle i familien, blev og er stadig dårligt betalt og i høj grad udført af kvinder, ofte etniske minoriteter og eller indvandrerkvinder.

Men kapitalismen er kommet i en dybtgående økonomisk krise, og er blevet nødt til at angribe de selvsamme goder gennem nedskæringer. Den ønsker at bevare kvinder i arbejdsstyrken, samtidig med at den forsøger at presse deres lønninger og arbejdsforhold. De modsætninger, der dermed bliver sat i spil, har øget presset på mange kvinder ved at tvinge dem til at udføre arbejde, som staten tidligere varetog. De har skubbet mange kvinder ud af arbejdsmarkedet og ind i løsarbejde. Og de har også skabt et voksende krav om endnu flere dårligt betalte og løstansatte kvinder – herunder migranter uden opholdstilladelse – til at gøre det arbejde, der kan gøre det muligt for andre kvinder at beholde deres plads på arbejdsmarkedet. Dette lægger på sin side et øget pres på emigrantkvindernes kvindelige familiemedlemmer for at tage sig af familien i de lande, de kom fra. Dette er også en modsætning for de kapitalistiske stater, der ønsker at begrænse migrationen.

2. Hvilke faktorer har udløst opblomstringen?

2.1 Forbedringer opnået i tidligere feministiske bølger

De nye generationer har nydt godt af – på en ulige og kombineret måde – de goder, tidligere bølger af kvinde- og LGBTIQ-bevægelser har opnået: For det første formelle rettigheder, ændringer i familie- og straffelov, kvinders adgang til uddannelse og sundhedsydelser. For det andet seksuelle og reproduktive friheder og rettigheder, og for det tredje åbningen af arbejdsmarkedet indenfor professionelle fag, og indenfor det akademiske-, kulturelle-, politiske område og medieverdenen. I adskillige lande har socialistiske (klassekamps-) feministiske tendenser succesfuldt kæmpet i og med arbejderbevægelsen for at forbedre arbejderrettigheder.

2.2. Feminisering af arbejdet

Kvinder arbejder alle steder mere end mænd ... men en del af deres arbejde er usynligt. Kvinder fortsætter med at stå for mere en tre fjerdedele af verdens ubetalte omsorgsarbejde. (I lande i det Globale Syd arbejder kvinder gennemsnitligt 9 timer og 20 minutter om dagen, mens mænd arbejder 8 timer og 7 minutter, men de bliver kun betalt for 5 timer og 10 minutter, mod 6 timer og 40 minutter for mænd. Kvinder og mænd arbejder derfor respektive 4 timer og 10 minutter mod 1 time og 30 minutter gratis. I Nord er tallene for kvinder og mænd 8 timer og 10 minutter mod 7 timer og 40 minutter dagligt arbejde af hvilket 3 timer og 30 minutter henholdsvis 2 timer er ubetalt.)

Ikke desto mindre kommer kvinder i stigende grad ind på det globale arbejdsmarked, selv om der stadig er en kløft i forhold til mændene.

Mellem 1980 og 2008 kom 552 millioner kvinder ind på arbejdsmarkedet. Globalt er 4 ud af 10 arbejdere kvinder. I denne periode har der været en betydningsfuld stigning i den kvindelige arbejdsstyrke i Latin Amerika. Fra en fjerdedel til en tredjedel i Central Amerika og to femtedele i Syd Amerika.

I områder, hvor andelen af kvinder i lønarbejde traditionelt set har været lav, såsom Nordafrika er procenten steget fra 20 til 26, og i Vestasien¹ fra 23 til 27. Procenten har ikke ændret sig meget i Afrika syd for Sahara og i Østeuropa og Centralasien, hvor den allerede var over 40 procent, ligesom i Sydafrika. Tendensen fortsætter i det 21. århundrede, men er svækket.

¹ Vestasien som geografisk betegnelse omfatter områderne Levanten, Mesopotamien, Arabiske Halvø, Sinaihalvøen, Anatolien, Iran, det armenske højland og Sydkaukasus (herunder hele Armenien og størstedelen af Georgien og Aserbajdsjan). Betegnelsen har ingen "korrekt" eller fælles vedtaget definition. F.eks. medtager FN's statistiske kontor ikke Iran til Vestasien (Wikipedia)

Og de har adgang til dårligere jobs!

Overalt er kvinder mere udsat for at blive presset til deltidsarbejde. Denne underbeskæftigelse kan omfatte op til halvdelen af den samlede kvindelige arbejdsstyrke. Globalt er næsten halvdelen af kvindelige arbejdere i det, ILO kalder "sårbar beskæftigelse", især inden for landbrug, mindre håndværksvirksomheder og handel. I Sydafrika og Afrika syd for Sahara overstiger dette tal 70 procent. (Underbeskæftigelse kan være op til 40 eller 50 procent af den totale kvindelige beskæftigelse: 52,4 procent i Madagaskar, 35 til 40 procent i Bangladesh, Etiopien og Indonesien, mere end 25 procent i El Salvador, Nicaragua og Paraguay).

Nyliberal globalisering har grundlæggende ændret den økonomiske og arbejdsmæssige struktur

Alt i alt har beskæftigelsen i løbet af de sidste 20 år skiftet først fra landbrug til industri og så til servicefag, der nu beskæftiger halvdelen af arbejdsstyrken.

En fjerdedel af verdens kvindelige arbejdsstyrke arbejder stadig inden for landbrug, der forbliver hovedbeskæftigelsen for kvinder i Sydøstasien og Afrika syd for Sahara. Men den økonomiske politik favoriserer de eksportorienterede sektorer, der fortrinsvis beskæftiger mænd, på bekostning af dyrkning af fødevarer. Da kvinder udgør flertallet af verdens småbønder, er deres situation skrøbelig.

Tilstedeværelsen af kvinder i industrien er faldet siden 1995. Generelt er de samlet i bestemte sektorer såsom tekstil og beklædning. I specielle frihandelszoner er flertallet af de beskæftigede i eksportindustrien kvinder, ofte meget unge kvinder. Og disse arbejdspladser kombinerer lave lønninger med mangel på social beskyttelse, ekstremt dårlige arbejdsforhold og kønsbaseret vold.

Fra 1995 til 2015 blev servicejob dominerende inden for kvinders beskæftigelse på verdensplan. Kvinder er overalt koncentreret inden for bestemte sektorer: i mellemlandskomstlande handel, i højdinlandskomstlande sundhed og uddannelse. Overalt er en høj andel af kvinder forbundet med en høj frekvens af deltidsarbejde og relativt lave lønninger, især inden for salg, rengøring og madlavning. Kvinders overrepræsentation inden for sundhed, uddannelse og socialt arbejde er direkte forbundet med kønsroller, der devaluerer de kvalifikationer, der er nødvendige inden for disse områder.

Mere generelt kræver fleksibilitet og nogle særligt hårde betingelser, f.eks. evnen til at udøve en bred vifte af opgaver og følelsesmæssig involvering, "typiske kvindelige kvaliteter", og det skaber nye former for underdanighed.

Lønkløften mellem kvinder og mænd er på globalt plan anslået til gennemsnitligt 23 procent. Cirka 40 procent af kvinderne har ikke betalt til nogen sociale forsikringer og som et resultat er 200 millioner kvinder nået pensionsalderen uden at have nogen som helst pension. Samlet er 70 procent af verdens fattige kvinder.

"Feminiseringen" af arbejdet angår alle arbejdere

Dette betyder ikke bare et stigende antal kvinder på arbejdsmarkedet, men også at de karakteristiske træk ved kvinders arbejdsforhold: midlertidige ansættelser, ustabilitet, sårbarhed, underbeskæftigelse, mangel på rettigheder og social beskyttelse, og lav fagforeningsorganisering under trykket fra de nyliberale politikker – at de tenderer til at udbredes til hele proletariatet. Det prekære arbejdsmarked er stadig voksende, og omfatter nu halvdelen af de beskæftigede. Det samme gør det uregulerede arbejdsmarked, som omfatter mere end seks ud af ti arbejdere og fire ud af fem virksomheder i verden.

Grænsen mellem betalt arbejde og fritid tenderer til at udviskes – ligesom inden for det reproduktive arbejde – (du skal være til rådighed for chefen 24 timer i døgnet) ligesom grænserne mellem privatliv og arbejdsliv udviskes. Kvindelige evner og karakteristika såsom et smukt ydre, forførelse, omsorg for de sociale relationer, multitasking udnyttes ... til gavn for virksomhederne.

2.3 Stigningen i kønsbaseret vold

Vold mod kvinder, socialt skabt og derefter normaliseret af staten, nyder straffrihed. Voldelig død opstår i en kompleks kæde af diskrimination og udbytning af kvinder. Det handler om køn, men også om klasse, etnicitet, mangfoldige risikosituationer, marginalisering, usikkerhed, militarisering, migration og meget mere.

Mere end hver tredje af verdens kvinder vil opleve seksuel eller fysisk vold i deres liv (WHO's tal for 2013. 36,5 procent er det laveste tal). Flertallet af kvinder, der bliver dræbt, bliver dræbt af en partner eller tidligere partner. Der sker eskalering af kønsbaserede forbrydelser, som er blevet yderligere uddybet af krisen i 2008. Unge kvinders voksende økonomiske, psykologiske og seksuelle uafhængighed gør dem til ofre for repressalier fra mandlige medlemmer af deres familier. Hadforbrydelser, der sigter på at "korrigere" opførsel fra kvinders, lesbiske, transpersoners og folk der "forråder" konservative normer, legitimeres af meningsdannere på den politiske og religiøse højrefløj.

Den nyliberale verdensorden destabiliserer alle samfund og sociale relationer. I særlig grad har ødelæggelsen af den offentlige service og sociale beskyttelse indflydelse på familiestrukturerne, da den øger kvinders opgaver og omsorgsansvar og mindsker muligheden for at undslippe vold. Samtidig tenderer nedskæringspolitikken til at mindske betalingen til centre og hjem for voldsramte kvinder.

Femicide, i dag anerkendt som en af de ekstreme former for vold begrundet i køn, er mord på kvinder eller kvinders død forårsaget af diverse former for vold: fysisk, seksuel, psykisk, i familien, på arbejdspladsen, institutionelt. Denne form for ekstrem vold kom først frem i lyset i Ciudad Juarez i Mexico i 1993, det spredte sig over hele landet og er i dag anerkendt som et globalt og regionalt fænomen i Latinamerika. Sloganet "Ni una mas" (Ikke en mere) skabt af mexicanske kvinder, blev til de argentinske kvinders "Ni una menos" 22 år senere, og er i dag spredt til hele verden. Det er det håndgribelige bevis på fortsættelsen og stigningen i denne form for kvinde fjendisk machovold og på straffriheden og krænkelsen af menneskerettigheder. Kvinder i mange lande organiserer sig for at søge efter deres forsvundne døtre og kræve retfærdighed i tilfælde af femicide. Ved at tage navn efter ofrene er disse kampagner ofte blevet symbolske.

MeToo-bevægelsen, der eksploderede i USA, har haft indflydelse på globalt plan. Kvinder har offentligt sagt fra overfor seksuel chikane i forskellige kulturelle, erhvervsmæssige og sociale områder og chikane på arbejdspladsen. De har brudt stilheden og samtidig vist de forhindringer, man står overfor ved offentligt at sige fra og hermed har de påbegyndt legitimeringen af offentligt at stå frem..

En ny generation af unge feminister har svaret og reageret på seksuel vold på universiteterne ved at konfrontere universitetsmyndighederne, kræve svar og mekanismer til at reagere overfor seksuelle overgreb.

I mange lande er kvinder forsvundet og blevet brugt som sexslaver gennem menneskehandel udført af organiserede kriminelle netværker.

I mange konflikter bliver voldtægt brugt som et våben i krigen. Det tjener en række motiver fra ydmygelse af lokalsamfund til etnisk udrensning og terrorisering af civilbefolkningen.

Tendensen til at reducere arbejdsstyrken som et led i den kapitalistiske globalisering øger kvinder og børns migration (herunder børn, der rejser alene). Migrantkvinder har en højere arbejdsløshed end mænd, og deres arbejdsforhold og beskæftigelse er bundet til traditionelle kønsroller. Det gør kvinder mere sårbare over for seksuel vold, forsvindinger (bortførelser), prostitution, menneskehandel, afpresning, adskillelse fra

deres familier (mange rejser sammen med børn), vilkårlige tilbageholdelser, sygdom, ulykker og feminicide. Da de ofte er ansvarlige for børn, der rejser sammen med dem, udgør de et dobbelt mål, og vanskelighederne vokser på grund af deres status som papirløse arbejdere, der gør det mere vanskeligt at få arbejde og offentlig hjælp til dem selv og deres børn.

Under pres fra den feministiske bevægelse, der har krævet, at staten tager ansvar og etablerer nye lovgivninger for at gøre noget ved volden, har mange lande i de sidste to årtier indført love og politikker for at bekæmpe uligheden og rette sig mod vold mod kvinder og feminicide. Imidlertid har de ikke været i stand til at udrydde volden. Tværtimod er den voksende, og samtidig bliver den mere synlig takket være energien og beslutsomheden hos de kvinder, der afviser den.

De vanskeligheder, de kvinder der oplever vold, står overfor, når de ønsker retfærdighed, er forbundet med kønsdiskrimination, fordomme om kvinders underlegenhed og stereotyper, der underbygges af en systematisk kultur og ideologi. Kvindeaktivister, menneskerettighedsforkæmpere, feminister der kæmper for forsvaret af kvindelige ofre for vold, står overfor fjendtligheder og trusler, bliver kriminaliseret og i nogle tilfælde tvunget i eksil.

2.4. Kvinders voksende rolle i samfundet og i de sociale bevægelser

Kvinder har altid været aktive deltagere i bevægelser, der udfordrer den etablerede orden, opstande for brød (eller lignende), kampe mod udbytning og tyranni. Men det er i de seneste årtier, at kvinder som politiske subjekter er trådt frem i spidsen for mobiliseringer af alle slags. Fra kampe for miljøet og forsvar af deres landområde anført af kvindelige jordbrugere og kvinder fra oprindelige folk, eller i byernes bevægelser mod de multinationales hærgende og ødelæggende gerninger på spørgsmål om vand og land. I kampe for menneskerettigheder og mod undertrykkelse fra statens og de paramilitæres side, mobiliseringer mod racisme og mod kriminalisering/eksklusion af migranter.

Lad os nævne nogle få eksempler: Maxina Acuña og hendes kamp mod minedriften i Peru; Berta Caceres, menneskerettighedsforkæmper i Honduras; Alla Salaah, leder af det demokratiske oprør i Sudan; Black Lives Matter i USA; Greta Thunberg i den globale ungdomsbevægelse mod klimaforandringer, Fridays for future; Dayamani Barka, Jharkhad, Indien, der leder massemobiliseringerne mod landets største stålvirksomhed, ArcelorMittal; Masaikvindernes hyrderåd i Lolilondo, der leder kampen for jord; Mujeres Unidas y Activas (MUA), en græsrodsorganisation af latina-indvandrerkvinder i San Francisco Bay, der spillede en hovedrolle i godkendelsen af loven fra 2013 om husarbejderes rettigheder.

Kvinder leder lokalsamfundenes modstand, f.eks. i Kvindemarchen til forsvar for jord, sundhed og uddannelse for de mere end 100 oprindelige folk i Brasilien. Eller den ledende rolle, kvinder fra oprindelige folk i Ecuador spiller i bevægelsen mod de økonomiske tiltag, der vil indskrænke tilskud til brændstofpriser. Noget, der har stor betydning for deres dagligdag.

Vi ser altså, at kvinder i stigende grad spiller en hovedrolle i de sociale og politiske bevægelser, at de går fuldt og helt ind i den nationale politiske proces, som det har været tilfældet i Brasilien mod Bolsonaro, i USA mod Trump, i Ecuador mod IMF, og i andre lande mod de utallige angreb fra den nyliberale politik.

Hvis vi ser nærmere på det, kan vi se, at det faktisk handler om kampe til forsvar for livet, for social reproduktion i den miljømæssige, økonomiske, sociale, kulturelle og nogle gange åndelige forstand.

Disse kampe går hånd i hånd med en voksende opmærksomhed blandt deltagerne på den herskende ulighed i deres eget miljø og i samfundet som sådan. Mænds strukturelle vold mod kvinder bliver endnu mere ubærlig.

Det nye feministiske opsving og den voksende rolle kvinder spiller i sociale bevægelser har ført til fremkomsten af en ny type kvindelige politiske ledere. Valget af Ada Colau og vores kammerat Teresa Rodríguez i den spanske stat, de nye (ikke-hvide) talspersoner fra venstrefløjen af det Demokratiske Parti i USA som Alexandria Ocasio Cortez og Rashida Tlaib, og Marielle Franco i Brasilien er nogle eksempler.

2.5 Forløberne for den ny bølge

Under de tidligere bølger af kvindebevægelsen er der blevet taget initiativ til international koordinering. I slutningen af 70'erne grundlagde man den Internationale Kampagne for Abortrettigheder, som udviklede sig og blev til den i dag stadig aktive Womens Global Network for Reproductive Rights. Det første af de stadig eksisterende halvårlige møder for latinamerikanske og caribiske feminister blev holdt i Colombia i 1981. Den konference besluttede at gøre den 25. november til en dag mod vold mod kvinder, og det blev i 1995 vedtaget af FN som en international dag for udryddelse af vold mod kvinder.

The World March of Women against Poverty and Violence opstod i 1998 i kølvandet på FN's kvindekonference i 1995 i Beijing, men henvendte sig til kvinder blandt græsrodderne og ved gadeaktioner. Den havde en vis succes i perioden med de Sociale Forummer og eksisterer stadig i nogle lande.

Disse forsøg på international koordinering udviklede sig parallelt med fremkomsten af andre sociale bevægelser med ambitioner på internationalt plan, og led under samme nedgang som disse bevægelser. Imidlertid har NGO-iseringen af kvindebevægelsen gjort det muligt for en vis international koordinering af fortsætte. Der har været internationale møder for kvinder fra landet på spørgsmål om fødevarerensuverenitet (Nyeleni – Mali 2007), og en voksende feministiske udvikling har fundet sted i Via Campesina, det vigtigste internationale netværk for småbønder.

Samtidig har alle de sociale opstande og revolutioner, der er brudt ud i de seneste årtier oplevet en stærk deltagelse af kvinder, der har udviklet deres egne rammer til brug for analyse og aktion indenfor deres bevægelser. Fra "Kvindens lov" i Zapatistbevægelsen, til tilstedeværelsen af kvinder i bevægelserne fra Tahiri Square, Occupy, 15M, det "arabiske forår" og sidst, men ikke mindst, de kurdiske kvindelige kæmpers betagende eksempel. I alle disse bevægelser er det ikke længere et spørgsmål om at prioritere mellem forskellige kampe: anti-kolonialistiske, antikapitalistiske, demokratiske, antiracistiske og anti-patriarkalske. Tværtimod er en intersektionel feminisme, der tager fat på al undertrykkelse på en kombineret måde, helt klart begyndt at udvikle sig.

2.6. Borgerlig og reformistisk feminisme må overvindes

I de højt industrialiserede lande, der har oplevet en vis grad af velfærdsstat under efterkrigsopsvinget, er der samtidig opstået en borgerlig og reformistisk feminisme som et biprodukt fra den anden bølge af feminisme.

Reformistisk feminisme er karakteriseret ved inddragelsen af feministiske krav og ofte også aktivister i socialdemokratiske og andre reformistiske partier, især når de er i regering eller lokale ledelser, hvor de vedtager politik og finansierer projekter inspireret af kvindebevægelsen, men med lille eller ingen selvorganisering.

Borgerlig feminisme fokuserer på feminiseringen af virksomheder, regeringer og mainstream kultur uden at stille spørgsmål ved deres klasse- og racekarakter. Tværtimod fungerer de som et alibi for udbytningen af andre sociale klasser, indvandrere, racejorte og fattige. Det er, hvad Nancy Fraser kalder "Byd ind"-feminismen, og den har virket som en stopklods på, at nye generationer og andre lag af ikke-privilegerede kvinder har kunnet identificere sig med feminismen. Det har ledt til mange illusioner om, at

der kunne ske en gradvis integration af kvinder – hvilke kvinder? – i ledende organer ved at bryde det berømte ”glasloft”.

I de såkaldte ”tredje verdenslande” har fænomenet NGO-isering udviklet sig, dvs. afretningen og den progressive neutralisering af kvindebevægelser ind i NGO’er og inden for rammerne af FN, der har finansieret og professionaliseret dem til skade for deres radikalitet og selvorganisering.

Forværringen af levevilkårene og usikkerheden efter krisen i 2008 har ført til, at bevægelser opstået efter 2010 har udviklet sig i klar modsætning til disse strømninger og deres illusioner om en gradvis overgang.

3. Hvad er kendetegnene for bevægelsen?

Den cyklus, mobiliseringerne er inde i, har sine egne karakteristika, der stammer fra den sammenhæng, de foregår i. På den ene side spørgsmål, der er specifikke for den nuværende historiske periode (venstrefløjens krise, krise for det politiske subjekt, den nyliberale individualisme der kryber ind i alle sfærer, mistroen til det politiske, tabet og gensynet med interessen for strategi osv. osv.). På den anden side os selv med vores egne kampformer, med den feministiske bevægelses nye spilleregler.

Vores udgangspunkt er den feministiske bevægelse i øjeblikket er en skabende bevægelse, der er i stand til at sætte nye debatter og nye redskaber til at ændre verden på dagsordenen.

3.1 Geografisk udbredelse

Mobiliseringerne har spredt sig over hele kloden, men har haft størst klangbund i Latinamerika og i periferien af Europa. Argentina, Brasilien, Spanien og for nylig Mexico er ledende i mobiliseringerne, der har spredt og spreder sig til andre steder. Kampen for retten til ens egen krop, retten til at bestemme og afkriminaliseringen af abort såvel som kampen mod mandschauvinistisk vold (og især mod feminicide og seksuel vold) har været hovedakserne i mobiliseringerne.

Den feministiske strejke er blevet den centrale akse, der har forbundet bevægelsen på internationalt plan, hvor den har bredt sig til hele kloden. Vigtigst er det at forstå, hvordan den feministiske strejke slår igennem på netop det tidspunkt, hvor kvinder er i front, som en avantgarde mod den nyliberale politik, og forstå at disse kampe har deres egen form i hvert enkelt land. I USA er den blevet formuleret i forhold til afvisningen af Trump. I Nordafrika og den arabiske region er den rolle, kvinder spiller i de sociale og politiske mobiliseringer, svær at overse.

Det er også lykkedes at forbinde kampen mod mandschauvinistisk vold på internationalt plan, og skabe forbindelse fra Latinamerika til Indien og Europa. Selv om initiativer som #metoo rager op på grund af den medieopmærksomhed, de har fået, er viljen til at identificere sig med andre og have fokus på seksuel vold gået langt ud over #metoo-initiativer, i en kontinuerlig aktivitet for at synliggøre, afvise og selvorganisere sig imod volden.

3.2. Nye generationer

Den voldsomme tilgang af unge kvinder i mobiliseringerne bliver ved og forstærkes. Disse nye generationer medbringer en ny måde at forstå feminisme og politisk arbejde, der tager udgangspunkt i deres egen personlige erfaring med mandschauvinistisk vold. I mange tilfælde sker tilgangen af unge samtidig med, at der sættes spørgsmålstejn ved den institutionelle feminismes dominans, ligesom mobiliseringerne opstår som reaktion på krisen for de svar, denne feminisme giver på vores problemer og behov.

Det er ikke nyt at starte med det personlige i den feministiske bevægelse, hvor det personlige altid har været politisk. Men det viser, hvordan den yngre generation forholder sig til politik og konstruerer sig selv

som handlende væsener, hvordan de bekræfter deres personlige og kollektive identitet, hvad de kræver af bevægelsens rum for selvorganisering og opbygning af rum for gensidig feministisk støtte osv. Alt dette hænger sammen med behovet for en handlende feministisk kraft (et feministisk subjekt), der svarer på tidens udfordringer, opsamler kravene, stiller sig selv spørgsmål, og genopfinder sig selv.

3.3. Nye spørgsmål

Opmærksomhed på det personlige giver sig udtryk i, at nye spørgsmål rejses som f.eks. nødvendigheden af rum til gensidig støtte inden for feministiske organiseringer, opmærksomhed på enkeltheder omkring, hvordan beslutninger tages og måder at debattere, at skabe rum, der er inkluderende og opfordrer til deltagelse osv. Og ligeledes spørgsmål om det, der optager os. Relevansen af følelser og det seksuelle, kønsidentiteter, måden vi udtrykker vores identitet gennem vores måde at leve på, behovet for at lægge vægt på hverdagslivet, en nytænkning af måden, hvorpå vi forholder os til hinanden osv. I sidste ende om at sætte vores liv i centrum, vigtigheden af følelser, af omsorg debatter om moderskab, om alt, der har at gøre med vores kroppe og seksualitet, hvordan vi bruger vores tid osv. Osv.

Disse overvejelser kan have en postmodernistisk tendens (med det deraf følgende strategiske tab,) men ved andre lejligheder kan de bidrage til at bringe spørgsmål i centrum, der har været til stede, men ikke centrale i feminismen, og i almindelighed har været fraværende i resten af de sociale og politiske bevægelser.

Nye spørgsmål opstår også, fordi nye bevægelser, såsom transbevægelsen, er brudt ind på den sociale politiske scene, og kræver plads til at være med. Det er ikke, fordi de ikke eksisterede før, men i dag har de en større politisk synlighed, som de har opnået gennem deres egen udvikling som bevægelse.

Det er også en ny sag at inddrage og synliggøre kvinder, der ikke tidligere har haft en synlig rolle, inddrage spørgsmål om racisme og race/etnisk identitet ved siden af kønsidentitet og seksuel orientering, såvel som andre spørgsmål såsom funktionsnedsættelser, psykisk sygdom, ældre, land over for by osv.

3.4 Nye kampmetoder – feministisk strejke

Den feministiske strejke er dukket op som en ny kampmetode i de nuværende mobiliseringer. Ikke bare på grund af dens magt til at forene, men fundamentalt fordi den stiller spørgsmål ved og gør grundlaget for strejken som redskab bredere. Den feministiske strejke bryder med opdelingen mellem det produktive og det reproduktive arbejde, peger på forbindelser mellem de to, og understreger den reproduktive sfære som strategi til at sætte livet i centrum.

Den klassiske strejke har aldrig været helt upåvirket af det reproduktive område; for at opretholde en strejke må du have forsyninger af mad og drikke; i en generalstrejke under en opstand må man tage stilling til, hvordan man organiserer forsyninger, den daglige opretholdelse af livet, ja selve livets organisering på en anden måde. Langvarige strejker som den britiske minearbejderstrejke i 1984-85, hvor vi også så en selvorganisering af kvinder fra lokalområderne til støtte for strejken, afslører delvist disse spørgsmål. Muligheden for at en strejke kan opbygge en modmagt, kan udgøre et parallelsamfund med organisering af arbejdere på hvert eneste område af livet, handler i høj grad om reproduktion. Men det er aldrig blevet anerkendt som sådan.

Den feministiske strejke er en nytænkning af strejken som våben, der ikke bare inddrager det, der indtil nu har været usynligt, men også lægger det frem, der er blevet udviklet i den feministiske bevægelse.

Initiativet til den Internationale Kvindestrejke i 2017 var en ny måde at give kampen et internationalt udtryk på, selv om kvinder ikke er organiseret i forhold til strejkeideen alle steder. Den nye opblomstring af

kvindemobiliseringer har meget forskellige organisatoriske udtryk, og er i nogle lande dybt forankret i de oprindelige folks og nationers kampe og krav.

3.5. Nye teoretiske forståelser (teori om social reproduktion, økofeminisme)

Bidragene fra økofeminismen og feministisk økonomi giver en teoretisk forståelse af, hvordan kapitalen står i modsætning til livet, og hvordan feminismen, og dens nye blik på tid og arbejde, gør det muligt at bryde med kapitalens logik og stille spørgsmålstejn ved systemet (eller sæt af undertrykkelsessystemer), og foreslå en anden måde at forholde sig til naturen og tilfredsstillelsen af vores basale behov. Dette står i modsætning til tanken i "essentialistisk" økofeminisme om, at kvinder har et særligt forhold til naturen, fordi de føder børn. Antikapitalistisk økofeminisme forstår, at den rolle, kapitalismen historisk har tildelt kvinder, nemlig at sikre reproduktion af arbejdskraften, er det, der gør, at kvinder bliver mere bevidste om livets behov og materielle grænser og grundlag. Teorien om social reproduktion har videreudviklet denne pointe omkring kapitalens behov for reproduktivt arbejde uden at falde i "Wages for Housework"-teoriens fælde.

Arbejde, tid, krop og land/natur vil blive centrale elementer i de teorier, der i øjeblikket bliver udviklet. De tager udgangspunkt dels i det, vi har lært ved at være i skudlinjen for de nyliberale angreb (prekarisering af livet, privatisering, ødelæggelsen af miljøet), og dels i en teoretisk indsats for at udvide kritikken af kapitalismen, af kapitalakkumulationen, til den reproduktive dimension.

4. Hvad er bevægelsen strategiske betydning?

I de seneste år er der sket en grundlæggende ændring i den internationale kvindebevægelses rolle. Den forstås ikke længere som et sektorspørgsmål (dvs. som krav og forslag der vedrører en speciel del af befolkningen), men tværtimod som et forsøg på at udtrykke noget for alle. Som feminister og marxister har vi behov for at analysere denne ændring, tillægge den dens rette betydning og justere vores egen strategiske forståelse af den feministiske bevægelse.

4.1 Ledende i hele klassens modstand, mod Trump i USA, mod Bolsonaro i Brasilien. Samt lærerstrejker i USA og processer i Algeriet og Sudan.

Som tidligere omtalt i dette dokument er den nye feministiske bevægelse opstået i sammenhæng med den omfattende krise for den sociale reproduktion. Vi ved, hvordan den økonomiske og finansielle panik i 2007-2008 tjente som en undskyldning for at gennemføre en serie tiltag, der tjente til at genoprette profitraten. Det skete dels gennem en socialisering af risikoen ved akkumulationsprocessen (socialisering af tab gennem statens opkøb af privat gæld, blandt andet), og dels gennem en genprivatisering af risikoen ved de processer, der tjener til opretholdelse af livet, gennem nedskæringer i social hjælp, privatisering af vigtige dele af sundhedssystemet og hjælpen til fattige, stigning i skolepenge, alt i alt en stigning i prisen på livet.

De umiddelbare konsekvenser af denne tosidige proces er dobbelte: Dels udbredelsen og uddybningen af usikre (prekære) leveforhold, som omfatter flere og flere mennesker, og i mere alvorlige situationer at reducere skellet mellem usikkerhed og udstødelse, og dels fremkomsten af en krise i den sociale reproduktion i det globale nord svarende til den, som allerede eksisterer i landene i syd, forbundet med det fænomen, vi kalder "periferialisering af centret". Det er kvinderne, der har lidt under denne krise og skabt det "sidste udvejs" sikkerhedsnet, hvor konsekvensen ofte er deres egen totale udpining, og en livslang begrænsning af deres muligheder for at udvikle sig til hele og uafhængige mennesker. Det er på disse ydre marginaler, i området knyttet til social reproduktion og de stadig mere usikre betingelser for opretholdelse af livet, at de vigtigste kampe i øjeblikket tager plads og en ny cyklus af kampe bliver formuleret/bryder frem.

Derfor taler vi ikke bare om en opblomstring af den feministiske bevægelse, men også om et fænomen vi kan kalde "feminisering af protesterne". Bredt set er der fem områder, hvor kvinder går forrest og leder kampe og modstand: for offentlig service (og i Europa mod opløsningen af velfærdsstaterne); for ordentlige boliger; for fødevareruverenitet, og for retten til landområder (som i de seneste måneder på nogle punkter er faldet sammen med den nye bevægelse for klimaretfærdighed og mod råvareudvindinger); for forbedring af arbejdsforhold og rettigheder for den del af arbejdsmarkedet, der indtil nu er blevet kaldt "udkanten af arbejdsmarkedet", men som i den nuværende fase af den kapitalistiske krise vokser og mere og mere bliver normen (prekære sektorer, den uregulerede sektor, 0-timerskontrakter, geografisk fordrevne osv.) og for de beskæftigede i de reproduktive jobs; modstand mod den nye nyliberalisme.

Der er mange konsekvenser af, at disse kampe udvikler sig samtidig med konsolideringen af den feministiske bevægelse som en central mobiliserende kraft i mange lande. En bevægelse, der er i til at bryde frem i øjeblikke, hvor der er stilstand og opløsning af sociale bånd, har dybe anti-kapitalistiske konsekvenser.

En af de vigtigste konsekvenser er, at den dynamik, der ligger i en konstant mobilisering og networking, har gjort feminismen til en aktivistskole for mange kvinder, der hurtigt er blevet politiseret og kan blande sig i andre områder. De kan sætte feministiske dagsordener og udgør som stærke kvinder rollemodeller, der viser nye og anderledes former for ledelse.

Det er også værd at understrege fremkomsten af konkrete krav og kampe, der ikke er feministiske i snæver forstand, men er langt mere globale: mod grænser som steder for systematiske massakrer af det humane, mod ødelæggelsen af land gennem industrielt drevet landbrug, især den multinationale kvægavl og multinational udbytning af naturressourcer, forsvar for borgerrettigheder mod den ekstreme højrefløj eller autoritære regeringer, svar på og modstand imod strukturreform-politikken og så videre. Programmet for den internationale kvindestrejke i forskellige lande giver en god fornemmelse af dette.

4.2. Skal vi genoverveje vores strategiske forståelse af den rolle, kvindebevægelsen spiller?

Vi er enige i den i kvindebevægelsen vidt udbredte ide, at det feministiske perspektiv er et særligt udgangspunkt for at analysere betingelserne for udbytningen i dag. Lad os tilføje, at det også er et særligt udgangspunkt for at eksperimentere med nye organisationsformer og kampe. Det er klart, at alt, hvad der er analyseret i det foregående, har vigtige strategiske konsekvenser.

Derfor fastholder vi, at den feministiske strejke og kvinders strejker må ses som en central erfaring i vores forståelse af organisering, ikke bare af kvinder, men af hovedparten af arbejderklassen. Samtidig åbner den måde feministiske mobiliseringer for retten til abort, eller imod feminicide og machovold bliver formuleret på, op for en direkte konfrontation med klassestaten og dens institutioner: retssystemet, hæren og så videre.

Den feministiske bevægelse åbner op for en demokratiseringsproces af strejkevåbnet, som sandsynligvis vil få langtrækkende konsekvenser: Den bryder med fagforeningsbureaukratiets monopol på retten til at erklære strejker. 8. marts-mobiliseringerne de sidste to år har tilladt et ikke ubetydeligt lag af arbejdere at organisere strejker, i mange tilfælde for første gang i deres liv. Selvtillid, styrke, ophobede erfaringer og netværk etableret af tusindvis af kvinder kan betyde et kvalitativt spring frem for hele klassen, et spring der først kan bedømmes efter et tidsrum.

Det andet element i demokratiseringen er organiseringen af strejker på områder, der traditionelt bliver glemt af den classesamarbejdende fagbevægelse, såsom omsorg eller forbrug, men som ikke desto mindre

var vigtige i arbejderbevægelsen i begyndelsen af det 20. århundrede; strejker mod prisstigninger på fødevarer eller lejeforhøjelser er gode eksempler. På denne måde tillader demokratisering af strejken os som tidligere nævnt at afprøve dette redskab i udkanten af arbejdsmarkedet, og styrker den ide at disse områder også er arbejde.

Brugen af strejkevåbenet, den centrale betydning af kampene for social reproduktion, ønsket om at forstå processerne med produktion og reproduktion som et integreret hele, og dets funktion som en vej til politisering og radikaliserende af masserne, alt dette gør, at denne nye feministiske bevægelse i sig selv bliver en proces, hvor man som klasse bliver bevidst om sig selv og handler ud fra egne interesser. På globalt plan redefinerer den feministiske bevægelse modsætningerne og viser udviklingen af en feministisk klassekamp. Muligheden for, at kvinder udfylder denne rolle i den nuværende historiske situation, skyldes ikke af en eller anden grundlæggende (essentiell) identitet, men vores rolle i den sociale reproduktion, som gør at vores interesser falder sammen med menneskeheden.

Det betyder ikke, at feminismen indtil nu ikke har været forbundet med klassekampen, eller at marxisme og feminisme er blevet én og den samme ting, hvor sidstnævntes uafhængighed fjernes. Snarere er det sådan, at historisk konkrete former for reproduktion af kapital i den nuværende kapitalistiske krise står i modsætning til livets opretholdelse i flere og flere regioner i verden og er uforenelig med basale feministiske krav, hvilket gør, at en feministisk bevidsthed i sidste ende må konfrontere grundlaget for kapitalakkumulationen.

En af nutidens strategiske udfordringer er at overveje, hvordan feminismen tillader genopdagelsen af slogans som fordeling af arbejde – denne gang i flertal, en drastisk nedsættelse af arbejdstiden forbundet med en socialisering af det reproduktive arbejde, at gentænke hvilke job der er nødvendige, men også hvilke økonomiske aktiviteter der bør stoppe, fordi de er ødelæggende for mennesker på denne planet osv.

Stillet overfor den kapitalistiske irrationalitet og det spild af ressourcer og menneskelig energi, som det skaber, må vi foreslå en reorganisering af arbejdet i en økosocial og feministiske retning. Det er den grundlæggende opgave i den fase, vi er i. Akkumulationsprocessen og krisen for det nyliberale styre har åbnet op for en ny farlig og i mange tilfælde voldelig cyklus, der forsøger at redefinere udbytnings-, beherskelses- og undertrykkelsesmekanismerne. At udfordre dette vil være afgørende for, hvad udfaldet bliver.

5. Vores orientering og opgaver i bevægelsen

Vi ønsker at opbygge en bred og inkluderende massebevægelse og kæmpe for at bevare den bredest mulige enhed. Dette betyder imidlertid ikke, at vi ikke vil kæmpe for en politisk orientering for bevægelsen.

5.1 Krav, der giver svar på de mest undertrykte og udbyttedes behov, samtidig med at de forener a) den bredeste kvindemodstand mod højrefløjen med b) feminisme for de 99 procent (kvindestrejker osv.) og c) revolutionære

Vi kæmper for fundamentale rettigheder for kvinder, som er i alle kvinders interesse. Da vi ønsker at sikre, at kravene er reelle for alle kvinder, skal vi være opmærksomme på krav, der sikrer den nødvendige finansiering og ressourcer, så de kan blive en realitet for selv de mest forarmede og marginaliserede kvinder. Derfor må vi, mens vi kæmper for retten til abort eller retfærdighed for kvinder udsat for vold, også kæmpe for ressourcer til sundhed, juridisk hjælp, samt offentlig hjælp og rådgivning, så kvinderne kan opnå disse rettigheder.

Vi må også kæmpe for, at rettighederne er ikke-diskriminerende, at kvinder kan få hjælp uden diskrimination på grund af juridisk status, ressourcer, etnisk eller migrantbaggrund, seksualitet eller kønsidentitet. Vi vil derfor kæmpe for at sikre, at krav der kommer fra de mest marginaliserede grupper, bliver ført frem af bevægelsen som helhed, ligesom vi vil gå imod diskriminerende opførsel inden for selve bevægelsen.

Samtidig kæmper vi for i praksis at vise, at det nuværende system er ude af stand til virkelig at tilfredsstille kvinders krav, så kvinders organisering bliver en løbende politiserings- og radikaliserings proces.

5.2 Selvorganiseret masseaktion

Politiseringen og radikaleringen bliver styrket gennem erfaringer med græsrodsselvorganisering, hvad enten det er i lokalsamfund, landområder, arbejdspladser eller uddannelsessteder. Vi lægger derfor vægt på kollektive aktioner, organiseret af dem, det vedrører.

Når kampagner bliver igangsat af små grupper eller kollektiver af feministiske kvinder, kæmper vi for at dreje dem i retning af flertallet af kvinder i lokalsamfund, arbejdspladser osv. Dels ved at sprede kravene gennem passende midler (flyers, gadeteater, flashmobs, åbne diskussioner, underskriftsindsamlinger, sociale medier) og dels ved at foreslå aktioner (blokader, demonstrationer osv.), som er åbne og indbyder til deltagelse af alle kvinder. Når det er nødvendigt at have kontakt til institutioner, kæmper vi for at repræsentanter bliver demokratisk valgt og ansvarlige over for dem, der har valgt dem, ved på demokratiske møder at rapportere tilbage til de kvinder, der deltager.

Ideen om den feministiske/kvindestrejke, der berører alle aspekter af kvinders liv, både det produktive og det reproduktive arbejde, er netop et sådant massetiltag, der gør det muligt at henvende sig til alle kvinder, dem på arbejdspladserne, i den uregulerede sektor, i hjemmet. Vi opfordrer mænd til at støtte kvindernes strejke ved – i det mindste 8. marts - at påtage sig det usynlige omsorgsarbejde, så deres partnere, venner og kollegaer ikke bliver begrænset i deres deltagelse i alle de aktioner, der er planlagt denne dag.

På arbejdspladser vil det at begrænse strejkeopfordringen til kvinder være det samme som at begrænse dens betydning og udelukke store grupper af kvinder, så på arbejdspladser opfordrer vi mænd til at deltage i strejken. Som revolutionære marxister forklarer vi - og viser forhåbentlig også i praksis - betydningen af kollektive aktioner på arbejdspladserne i kampen for at opbygge et fordelagtigt styrkeforhold.

5.3 Vigtigheden af international koordinering

I en verden, hvor vores modstandere – det kapitalistiske system, de voksende autoritære kræfter fra det yderste højre og fundamentalisterne, de multinationale klimaødelæggere - er organiseret internationalt, er det nødvendigt for kvindebevægelsen at opbygge og styrke sine internationale forbindelser.

Manglen på en struktureret organisation, som er en styrke for en radikal bevægelse, gør international koordinering – som kræver penge og ressourcer – vanskelig. Derfor er opbygningen af en virkelig international koordinering mellem de radikale og selvorganiserede bevægelser, der udvikler sig i dag, stadig en opgave, der skal løses. Som en international organisering skal vi gå forrest i opbygningen af forbindelser og fremme alle muligheder for international koordination.

5.4 Forbindelsen til andre sociale bevægelser

Vi bør ikke falde i den fælde at lave et katalog over bevægelser, som om kvindebevægelsen er adskilt fra og uden forbindelse med arbejderbevægelsen, klimabevægelsen, fredsbevægelsen, den revolutionære proces på vej i Algeriet og Sudan, bevægelser mod racisme mm. Kvinder står forrest i disse bevægelser, og inden for dem rejser de spørgsmålet om kvinders stilling inden for bevægelsen – for eksempel ved at udfordre den seksuelle vold, der bliver brugt mod kvinder.

Det er nødvendigt i kvindebevægelsen såvel som i andre bevægelser at opbygge forbindelser mellem alle, som deler det samme mål: at ændre samfundet, så det er organiseret til fordel for de mange, ikke de få. Det betyder at vise, hvordan klimaforandringer, racistisk politik og indvandrerpolitik, imperialistiske krige, nedskæringspolitik, afvisningen af demokratiske rettigheder og arbejderrettigheder alle på en særlig - og på en særlig alvorlig - måde får betydning for kvinder, og forsøge at inddrage kvindebevægelsen eller dele af den i aktioner på disse spørgsmål.

Det betyder også at kæmpe i andre bevægelser og især i den organiserede arbejderbevægelse, for at kvinders særlige krav også bliver krav for disse bevægelser.

6. Vores interne opgaver

Arbejdet for kvinders frigørelse er ikke bare særligt område, men noget, der må gennemtrænge alle dele af vores arbejde og hele organisationen.

Selvom vi med god ret kan sige, at vi har stået forrest blandt revolutionære marxister, når det gælder om at tage kvindespørgsmålet alvorligt – startende med resolutionen fra 1979, vores 1991-resolution om kvinder i partiet, samt efterfølgende bidrag - har dette ofte været et resultat af en individuel indsats fra en lille gruppe kammerater.

Vores kvindearbejde må fortsætte med at være organiseret internationalt, blandt andet ved at kombinere regionale (kontinentale) koordineringer med internationale koordineringer og med en stærk forbindelse til de internationale ledelsesorganer, gennem den Internationale Komites kvindekommision, regelmæssige kvindeseminarer og andre passende former. Det må afspejle et organiseret arbejde på nationalt plan.

Vores historie har vist, at uden særlige organer til at organisere kvindearbejdet, får det en tendens til svækkes, når bevægelsens styrke svækkes. Vores stærke tro på vigtigheden af kvindernes frigørelse som en del af programmet for en socialistisk fremtid må kombineres med et engagement for at fortsætte politisk aktivitet og uddannelse inden for egne rækker på dette spørgsmål.